

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ABDUL

Όνομα: **ABDUL**

Επίθετο: **KHALED**

Ηλικία: **36**

Χώρα προέλευσης: **ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ**

Ζει στην **Ελλάδα** από το: **2002**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Abdul γεννήθηκε σε χωριό κοντά στην Καμπούλ του Αφγανιστάν το 1981. Έχει μία αδελφή που ζει στο Ηνωμένο Βασίλειο. Η μητέρα του ζει ακόμα στο Αφγανιστάν και έχει χάσει τον πατέρα του. Αφού ξέφυγε από το Αφγανιστάν, πέρασε μια Οδύσσεια πριν τελικά ενσωματωθεί στην ελληνική κοινωνία. Η ιστορία του μέχρι να καταφέρει να θεωρήσει τον εαυτό του μέρος της κοινωνίας είναι λυπητερή αλλά και γεμάτη ελπίδα.

«ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟ?»

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ABDUL

Έφυγε από το Αφγανιστάν το 1999, ενώ ήταν ακόμα στο σχολείο, επειδή ο πατέρας του δολοφονήθηκε λόγω των πολιτικών του πεποιθήσεων και η ζωή του βρισκόταν σε κίνδυνο. Πέρασε τα σύνορα με το Ιράν μόνος και έμεινε στην Τεχεράνη δυόμισι χρόνια στο σπίτι ενός συγγενή του. Γνωρίζοντας ότι δεν είχε μέλλον εκεί, λόγω του ότι δεν είχε δικαιώματα και ευκαιρίες, εγκατέλειψε τη χώρα προσπαθώντας να φτάσει στην Κωνσταντινούπολη. Όταν έφτασε,

βρήκε μερικούς συμπατριώτες από το Αφγανιστάν που τον βοήθησαν να βρει δουλειά για να αγοράσει ένα μικρό φουσκωτό σκάφος, το «εισιτήριο» του για να διασχίσει τα θαλάσσια σύνορα με την Ελλάδα. Έμεινε στην Τουρκία για ένα μήνα, όπου κατάφερε να κερδίσει ένα μικρό χρηματικό ποσό. Κάποιοι από τους συμπατριώτες του γνώριζαν ήδη τη διαδρομή προς τα σύνορα και πήγαν μαζί μέχρι την παραλία. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του που είδε τη θάλασσα και ήταν ανήσυχος για το επερχόμενο πέρασμα, επειδή δεν ήξερε πώς να κάνει κουπί. Αυτός και οι συμπατριώτες του, μεταξύ των οποίων ο Said, ένας Αφγανός, τον οποίο ο Abdul γνώρισε στην Κωνσταντινούπολη και τον θεωρούσε φίλο του, περίμεναν μέχρι τη νύχτα. Ο Said κάπνιζε το τσιγάρο του, βλέποντας τα φώτα της Χίου (ένα νησί κοντά στα σύνορα) και έλεγε στον Abdul ότι την επόμενη ημέρα θα βρίσκονταν στην Ευρώπη.

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Μαζί με άλλα 13 άτομα, μπήκαν σε 3 βάρκες (ήταν με μια οικογένεια των πέντε - μια μητέρα και τα τέσσερα παιδιά της) στη 1:00 το βράδυ και ξεκίνησαν το ταξίδι τους στο Αιγαίο. Μετά από μερικές ώρες, είδαν μερικά πολύ μεγάλα κύματα να έρχονται κατά πάνω τους στα σκάφη και ο Abdul, ως ο μόνος άντρας στο σκάφος του, προσπάθησε να πάρει τον έλεγχο της κατάστασης, αλλά δεν ήταν σε θέση να γυρίσει το σκάφος. Ως αποτέλεσμα, το νερό υπερχειλίζει το σκάφος, αλλά ευτυχώς δεν το βύθισε. Αφού πέρασε η καταιγίδα, δεν γνώριζαν τη θέση των άλλων σκαφών. Ήταν εξαντλημένοι και κουρασμένοι, αλλά είδαν την παραλία και άρχισαν να ελπίζουν ξανά. Έφτασαν στη Χίο στις 10 το πρωί, χωρίς να γνωρίζουν πού ήταν τα άλλα σκάφη και σταμάτησαν σε μια καφετέρια δίπλα στην παραλία για να αγοράσουν κάτι να φάνε. Κάποιος από την καφετέρια

Η γυναίκα του εργοδότη μου μαγειρεύει φρέσκο φαγητό κάθε μέρα για μας.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ABDUL

κάλεσε την αστυνομία και μετά από 10 λεπτά έφθασαν δύο αστυνομικοί και ρώτησαν, «έχετε το διαβατήριό σας;». Ήταν η πρώτη φράση που άκουγε. Δεν ήξερε τι είναι ένα διαβατήριό, αφού έφυγε παράνομα από μια εμπόλεμη ζώνη και δεν γνώριζε τίποτα για τις επίσημες διαδικασίες. Απάντησε: «Είμαι από το Αφγανιστάν», τον ρώτησαν και πάλι, είπε όχι και μαζί με την οικογένεια (όλα τα παιδιά και η μητέρα τους φώναζαν) μπήκε στο αστυνομικό αυτοκίνητο. Ο αστυνομικός άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου και είπε καλώς ήρθατε. Ο Abdul τότε συνειδητοποίησε ότι ήταν η πρώτη φορά που κάποιος ήταν τόσο ευγενικός μαζί του και άρχισε να ελπίζει ότι είναι πραγματικά σε μια ευρωπαϊκή χώρα των οποίων οι αρχές είναι ευγενικές, βοηθούν και αντιμετωπίζουν τους άλλους με αξιοπρέπεια. Όταν έφτασε στο αστυνομικό τμήμα, ο αρχηγός του αστυνομικού τμήματος, με τη βοήθεια Ιρανού διερμηνέα, τον ρώτησε αν ήξερε πού ήταν τα άλλα σκάφη. Δεν γνώριζε και ο αρχηγός άρχισε να φωνάζει και να τον πιέζει. Τον κράτησαν με άλλους πρόσφυγες που βρισκόταν στο αστυνομικό τμήμα και παρόλο που έξω είχε ζέστη, συνέχιζαν να ανεβάζουν την θερμοκρασία του κλιματιστικού υψηλότερα, κάνοντας τη διαμονή τους στο κελί μια ζωντανή κόλαση. Έμεινε στο κελί για 2 βράδια και στη συνέχεια μεταφέρθηκε σε ένα στρατόπεδο που οργάνωσε η Ύπατη Αρμοστέα των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες (UNHCR), όπου μετακινήθηκαν και άλλοι Αφγανοί και όπου οι συνθήκες ήταν πιο ανθρώπινες. Έμαθε αργότερα ότι ένα από τα δύο άλλα σκάφη βυθίστηκε και οι επιβάτες του συλλέχθηκαν από ένα αιγυπτιακό πλοίο που ταξίδευε στο Βόσπορο. Όλοι ήταν ζωντανοί, εκτός από τον Said που πνίγηκε στα νερά του Αιγαίου. Έμεινε στην περιοχή για τρεις μήνες και πήρε ένα έγγραφο που του επέτρεψε να ταξιδέψει στην Ελλάδα μαζί με ένα εισιτήριο για την Αθήνα. Όταν έφτασε στην Αθήνα, επισκέφθηκε την πλατεία Βικτωρίας, όπου έμεναν και άλλοι πρόσφυγες και ρώτησε πού θα μπορούσε να κοιμηθεί, γιατί ήταν

εξαντλημένος. Τον έστειλαν σε ένα πάρκο, όπου είδε άλλα άτομα να κοιμούνται σε πάγκους και στο πάτωμα. Ένωθε χαμένος, απελπισμένος, χωρίς βαρύτητα και δεν μπορούσε να πιστέψει την κατάσταση την οποία ζούσε. Μερικοί από τους πρόσφυγες στο πάρκο έμεναν σε ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι που προσπάθησε να μπει, αλλά οι άλλοι απαγόρευσαν την είσοδο και δεν τον άφησαν να μείνει.

Μετά από λίγες μέρες, κοιμόταν στο πάγκο και έχοντας χάσει τις ελπίδες του, ένας εργοδότης που εκμεταλλευόταν πρόσφυγες, κάνοντας τους να εργάζονται παράνομα, χωρίς ασφάλιση και κοινωνική ασφάλεια, πληρώνοντάς τους 5 ευρώ για δουλειά δώδεκα ωρών, του πρότεινε να εργαστεί σε ένα μέρος έξω από την Αθήνα. Έχοντας κατά νου ότι αυτή ήταν η μόνη του επιλογή, ο Abdul αγόρασε ένα εισιτήριο και πήγε στη Θήβα, όπου ο εργοδότης τον περίμενε στο σταθμό και τον μετέφερε σε μια γεωργική περιοχή με καλλιέργειες. Ήταν νύχτα και τον οδήγησε σε ένα μέρος με σκηνές, όπου έμεναν άλλοι Αφγανοί και κοιμόντουσαν στο πάτωμα. Ωστόσο, ήταν ευτυχισμένος, γιατί βρήκε επιτέλους κάποιον από τη χώρα του ο οποίος ζει την ίδια κατάσταση. Την επόμενη μέρα, μεταφέρθηκε σε ένα χωράφι για να μαζέψει ντομάτες, μεταξύ άλλων άγνωστων ανθρώπων, κάτω από τον καυτό ήλιο. Μετά από δύο εβδομάδες της ίδιας καθημερινότητας σταμάτησαν να εργάζονται και τους είπαν να μαζέψουν τις σκηνές. Εν τω μεταξύ, αυτός και οι συμπολίτες του βρήκαν έναν άλλο εργοδότη και ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι για να μείνουν. Δεν είχαν ηλεκτρικό ρεύμα, νερό και άναβαν φωτιά όταν ήθελαν να μαγειρέψουν ή να ζεσταθούν. Μια νύχτα αισθανόταν τόσο βρώμικος που δεν μπορούσε να αντέξει τον ίδιο του τον εαυτό, έτσι πήγε στη βεράντα του σπιτιού και βρήκε μια λίμνη με νερά της βροχής και πλύθηκε. Πέρασε 5 μήνες συνολικά στη Θήβα και ο τελευταίος εργοδότης του έδωσε τα μισά χρήματα από αυτά που είχαν συμφωνήσει.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ABDUL

ΠΡΟΣΠΑΘΟΝΤΑΣ ΝΑ ΔΙΑΦΥΓΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μη μπορώντας πια, ο Abdul αποφάσισε να εγκαταλείψει τη χώρα μέσω της Ιταλίας. Ταξίδεψε στην Πάτρα (από όπου αναχωρούν τα πλοία για την Ιταλία) και πέρασε την πρώτη νύχτα κάτω από τα αστέρια. Έπαιρνε κάθε μέρα γεύμα από την εκκλησία και προσπαθούσε να βρει τρόπους να μπει στο πλοίο παράνομα, αφού δεν είχε χαρτιά. Μια μέρα προσπάθησε να κρυφτεί στο πάτωμα ενός φορτηγού που πάει στην Ιταλία. Όταν ένας αξιωματικός τον βρήκε κατά τη διάρκεια ενός ελέγχου στο φορτηγό άρχισε να τον κτυπά με γροθιές και κλωτσιές στο κεφάλι. Δεδομένου ότι δεν μπόρεσε να αντισταθεί χρησιμοποιώντας βία, άρχισε να ουρλιάζει και ο αξιωματικός τον άφησε ήσυχο. Χάνοντας τις ελπίδες του ότι δεν θα ήταν σε θέση να εγκαταλείψει την Ελλάδα, μαζί με άλλους πέντε συμπατριώτες του, πήγε στη Σπάρτη, όπου κατάφεραν να βρουν δουλειά σε χωράφια, μαζεύοντας πορτοκάλια.

Έμεινε εκεί για 8 μήνες και στη συνέχεια επέστρεψε στην Αθήνα (το 2004). Πήγε να υποβάλει αίτηση για άσυλο, αλλά στο αστυνομικό τμήμα οι πρόσφυγες ξυλοκοπούνταν, οπότε έφυγε από το τμήμα. Επιστρέφοντας στο πάρκο, κάποιος πρότεινε να μείνει σε ένα διαμέρισμα με 14 άλλους πρόσφυγες, ζητώντας από τον κάθε ένα 65 € το μήνα! Μέσα από τους συγκατοίκους του κατόρθωσε να βρει δουλειά, τοποθετώντας πλακάκια σε σπίτια, ως μέλος ενός πληρώματος, που διευθύνεται από έναν πολύ καλό άνθρωπο, τον κ. Νίκο, ο οποίος ήταν Έλληνας και τους βοήθησε πάρα πολύ να μάθουν τις δεξιότητες της δουλειάς και τη γλώσσα. Η σύζυγός του μαγειρεύει καθημερινά φρέσκο φαγητό για τον Abdul και ο κ. Νίκος τον βοήθησε να αναπτυχθεί επαγγελματικά και να δημιουργήσει τη δική του επιχείρηση στην τοποθέτηση πλακιδίων το 2006, όταν ο Abdul έλαβε την ροζ κάρτα (αίτημα

**Δεν
παραπονιέμαι
για τις δύσκολες
στιγμές, αυτές μας
κάνουν πιο
δυνατούς.**

ασύλου) και μπορούσε να εκδώσει τα έγγραφά του (τραπεζικό λογαριασμό, αριθμό κοινωνικής ασφάλισης κ.λπ.). Ο Abdul προσέλαβε τέσσερα άτομα στην επιχείρησή του, αγόρασε αυτοκίνητο, και μπορούσε να ζήσει με αξιοπρέπεια σε ένα ωραίο σπίτι.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ελληνική οικονομία χτυπήθηκε πολύ σκληρά από την οικονομική κρίση, γεγονός που επηρέασε την επιχείρησή του Abdul. Δεν μπορούσε να εξοφλήσει τα δάνειά του, δεν μπορούσε να πληρώσει τους υπαλλήλους του και μέσα σε ένα χρόνο σχεδόν έχασε τα πάντα. Τότε αποφάσισε να εγκαταλείψει την Ελλάδα για άλλη μια φορά, έχοντας στην τσέπη του κάποιες αποταμιεύσεις (περίπου 1500 €). Αποφάσισε να ακολουθήσει μια εναλλακτική διαδρομή, όχι από την Ιταλία, αλλά από την ΠΓΔΜ με άλλους τρεις φίλους του. Στα σύνορα μεταξύ ΠΓΔΜ και Σερβίας, οι αρχές των τελευταίων τους έπιασαν, τους απείλησαν με όπλα, έκλειψαν ένα μεγάλο μέρος των αποταμιεύσεών τους και τους έστειλαν πίσω στην Ελλάδα. Όταν έφθασαν στην Ελλάδα, επέστρεψαν στην ΠΓΔΜ και πέρασαν τα σύνορα με τη Σερβία. Στη Σερβία, κάποιιοι λαθρέμποροι τους πρότειναν να τους μεταφέρουν με ταξί στην Ουγγαρία, ζητώντας από τον καθένα τους 500 ευρώ. Τους πλήρωσαν, ωστόσο οι Σέρβοι τους μετέφεραν στο Κόσοβο, αντί της Ουγγαρίας (!) Τους είπαν να κατεβούν από το αυτοκίνητο και έφυγαν, όπου κάποιιοι ένοπλοι τους συνέλαβαν και τους έψαξαν για να βρουν χρήματα. Δεδομένου ότι δεν είχαν κανένα από αυτά, τους απελευθέρωσαν. Κάπως κατάφερε να πάρει ένα τρένο με κατεύθυνση προς την Αυστρία. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του ζητήθηκε από τον εισπράκτορα εισιτηρίων να του δείξει το διαβατήριό του. Έδειξε μόνο τη ροζ κάρτα του, η οποία είχε ήδη λήξει και όταν κατέβηκε από το τρένο στην Αυστρία, μεταφέρθηκε σε αστυνομικό τμήμα στη Βιέννη. Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ADBUL

Αυστρία μεταφέρθηκε από αρχή σε αρχή για 45 ημέρες, από το ένα κελί στο άλλο, έχοντας τρομακτικούς εφιάλτες όταν τελικά ήταν σε θέση να κοιμηθεί. Αφού ανακάλυψαν ότι είχε φύγει από την Ελλάδα, απελάθηκε στην Αθήνα, με την αίσθηση ότι βρίσκεται στο Αφγανιστάν, την πατρίδα του, με την αίσθηση ότι είναι ελεύθερος.

ΕΝΤΑΞΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

Το 2012 έλαβε το καθεστώς του πρόσφυγα και εντάχθηκε στην αφγανική κοινότητα στην Αθήνα και ως μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου, αποφάσισε να βοηθήσει άλλα άτομα να ενταχθούν στην ελληνική κοινωνία και να αποφύγουν την κατάσταση που βρέθηκε ο ίδιος. Συμμετείχε σε ένα διαδικτυακό ελληνικό μάθημα που προσφέρεται από το Πανεπιστήμιο Αθηνών και μέσα από την κοινότητα κατάφερε να βρει δουλειά, δουλεύοντας σε διαφημιστική εταιρεία, τοποθετώντας διαφημίσεις από πλεξιγκλάς. Δύο χρόνια αργότερα, εγγράφηκε στο Λύκειο και παρόλο που δεν είχε έγγραφα, ο διευθυντής του σχολείου επικοινωνήσε με το Υπουργείο Παιδείας, επιβεβαιώνοντας ότι θα μπορούσε να παρακολουθήσει τα μαθήματα και τον βοήθησε με τα μαθήματά του. Ήταν η πρώτη φορά μετά από 19 χρόνια που άκουσε το κουδούνι του σχολείου, τις φωνές και το γέλιο των συμμαθητών του, ένιωσε ότι γεννήθηκε και πάλι. Εν τω μεταξύ, έφυγε από την δουλειά του στην διαφημιστική εταιρεία και πήγε στο τμήμα διερμηνέων στο Πρόγραμμα Οικουμενικών Προσφύγων στην Αθήνα. Στην κοινότητα είναι υπεύθυνος για τα πολιτιστικά έργα. Δίνει επίσης οδηγίες στους νεοαφγανιστές για τα απαραίτητα έγγραφα ώστε να εγγραφούν στο σχολείο. Μόνο φέτος, υπό την καθοδήγησή του, 6 πρόσφυγες καταγράφηκαν σε ελληνικά σχολεία. Ενθαρρύνει τα μέλη της κοινότητας να συμμετάσχουν σε δράσεις και δραστηριότητες που θα τους βοηθήσουν να ενταχθούν στην ελληνική κοινωνία.

Μετά την περιπέτεια του και δεκαπέντε χρόνια από τότε που πάτησε το πόδι του στην Ελλάδα, δηλώνει ότι η ένταξή του ήταν δύσκολη, αλλά άξιζε τον κόπο. «Η γλώσσα είναι η ταυτότητα ενός ατόμου. Όταν μιλάς την ίδια γλώσσα με την κοινωνία στην οποία ζεις και η συμπεριφορά σου είναι ωραία, κανείς δεν σε κρίνει για την εμφάνιση και το χρώμα σου, κανένας δεν σε βλέπει σαν ξένο. Έχω συναντήσει πολλούς Έλληνες που με αντιμετώπισαν σωστά και δεν παραπονιέμαι για τις κακές στιγμές, αυτές είναι που μας κάνουν πιο δυνατούς». Αυτή τη στιγμή είναι αρραβωνιασμένος και ελπίζει να δημιουργήσει την οικογένειά του στην Αθήνα και περιμένει την αίτησή του για να αποκτήσει την ελληνική υπηκοότητα. Σκοπεύει να περάσει τις εξετάσεις για το Πανεπιστήμιο και να αποκτήσει τις δεξιότητες για μια δουλειά που θα του επιτρέψει να βοηθήσει άλλους ανθρώπους και να κάνει την κοινωνία καλύτερη.